

I. AZ ÓSZÖVETSÉG

1. A világ teremtése

Kezdetben teremté Isten a mennyet és a földet. Isten hat nap, vagyis hat korszak alatt teremtette a világot.

Első napon mondotta Isten: »Legyen világosság!« És lett világosság.

Második napon alkotta Isten az égboltozatot, vagyis a légkört.

Harmadik napon elválasztotta Isten a vizet a szárazföldtől, és megteremtette a zöldellő füveket és a gyümölcsöző fákat.

Negyedik napon alkotta Isten a napot, holdat és a többi csillagokat.

Ötödik napon alkotta Isten a halakat és a madarakat.

Hatodik napon teremtette Isten a szárazföldi állatokat. Végre mondotta Isten: »Alkossunk embert képünkre és hasonlatosságunkra!« És megteremtette az embert önmaga képére.

A hetedik napot megáldotta és megszentelte az Isten, hogy az ember is megszentelje a nyugalomnapot, miután hat napot dolgozott.

Isten láthatatlan világot is teremtett. Ebben vannak Istennek legjelesebb teremtményei: az angyalok. Az angyalok mind jók voltak, amikor Isten megteremtette őket; de nem maradtak mind jók, hanem sokan vétkeztek és azért a pokolba jutottak. A vétkes angyalokat gonosz lelkeknek vagy ördögöknek nevezzük.

2. Az első emberpár

Isten a földből alkotta az első ember testét, és lelket lehelt abba. Az első ember Ádám volt, ami annyit jelent, mint »földből való«. Isten gyönyörű kertet készített Ádámnak, hogy ott lakjék és azt művelje. A kertnek neve Paradicsom volt. A Paradicsomban mindenféle szép gyümölcsfa volt.

Isten nem akarta Ádámot egymagában hagyni. Mikor tehát Ádám mélyen aludt, Isten kivette egyik oldalbordáját, és abból alkotta Évát, az asszonyt. Ádám és Éva az emberek őszülei. Isten gyermekeivé fogadta őket. A Paradicsomban nagyon jó sorsuk volt, és sohasem kellett volna meghalniuk. Isten azt akarta, hogy szeressék őt és a mennyországba jussanak.

3. Az első emberek bűne

Isten azt mondta Ádámnak: »A Paradicsom minden fájáról ehetsz; csak egy fáról, amely a kert közepén van, a jó és gonosz tudásának fájáról ne egyél. Ha arról eszel, meghalsz.« De az ördög irigykedett az emberekre. Azért a kígyóba rejtőzködött és kérdezte Évát: »Miért nem esztek a Paradicsom minden fájáról?« Éva azt felelte: »Isten megparancsolta, hogy ne együnk annak az egy fának gyümölcséből, mert különben meg fogunk halni.« De a kígyó azt mondta: »Dehogyan haltok meg. Ha esztek arról a fáról, olyanok lesztek, mint az Isten.« Az asszony látta, hogy a fának szép a gyümölcse, azért szakított és evett belőle. Azután adott férjének, és az is evett a tiltott fának gyümölcséből. Ősszüleink tehát nem engedelmeskedtek az Isten parancsolatának, és így bűnt követtek el.

Ádám és Éva a bűn után nagyon szégyellték magukat, és elbújtak a fák között. De Isten látta őket és kérdezte Ádámot:

»Hol vagy?« Ádám azt felelte: »Elbújtam, mert félek tőled.« Isten ismét kérdezte: »Ugye, ettél a tiltott fáról?« Ádám azt mondta: »Az asszony adott nekem és ettem.« Éva pedig azt mondotta: »A kígyó biztatott engem.«

Isten megátkozta a kígyót és azt mondotta: »Ellenkezést vetek közötted és az asszony között, a te ivadékod és az asszony ivadéka között; ő megrontja fejedet és te sarka után leselkedel.« Azután megbüntette Isten az ősszüelőket. Az asszonynak mondotta: »Sok fájdalommal lesz gyermekeiddel.« Ádámnak pedig azt mondotta: »Arcod veritékével eszed a kenyeret, míg vissza nem térsz a földbe; mert por vagy és porrá leszel.« Azután kiűzte Isten Ádámot és Évát a Paradicsomból. Az ősszüelők attól fogva sokat szenvedtek, és meg is kellett halniuk. A mennyországba nem juthattak volna, ha Isten meg nem könyörült volna rajtuk. A többi emberek sem üdvözülhettek volna, mert az eredeti bűn és annak büntetése rájuk száll. De az emberek mindjárt a bűn után megtudták Istentől, hogy egykor megrontja valaki a kígyó fejét, vagyis az ördög hatalmát, és megváltja a világot. Ez volt az első örömhír a Megváltóról.

4. Káin és Ábel

Ádámnak és Évának több fia és leánya volt. Első fiaik voltak: Káin és Ábel. Káin földműves volt, Ábel pedig pásztor. Káin rossz volt, Ábel azonban jó volt. Egyik napon Káin és Ábel áldozatot mutatott be az Istennek. Káin a föld gyümölcséből hozott áldozatot, Ábel pedig a legszebb bárányt tette az oltárra. Isten szívesen tekintett Ábelre, de Káinra nem.

Káin ekkor nagyon megharagudott és irigykedett Ábelre. Azért kihívta Ábelt a szántóföldre és ott megölte.

Isten így szólt akkor Káinhoz: »Hol van öcséd, Ábel?« Az dacosan felelé: »Nem tudom. Vajon őrzője vagyok-e én öcsémnek?« Az Úr pedig mondotta: »Mit cselekedtél? Öcséd vére fölkiált hozzám. Azért átkozott leszel és bujdosni fogsz a földön.« Káin kétségbeesetten mondotta: »Gonoszságom nagyobb, mintsem